

UZASADNIENIE

Apelacja jest uzasadniona w części, w jakiej eksponuje brak spójności pomiędzy wyrokiem, a złożonym przez oskarżonego tzw. wnioskiem o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej w zakresie dotyczącym ustaleń co do wysokości wyrządzonej szkody oraz orzeczonego w oparciu o art. 46 § 1 kk obowiązku jej naprawienia na rzecz ZUS. Przypomnieć należy, iż rozstrzygając złożony w oparciu o przepis art. 387 § 1 kpk przez oskarżonego lub jego obrońcę wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, sąd jest zobowiązany sprawdzić zaistnienie wszystkich warunków dopuszczalności takiego wniosku określonych w art. 387 § 1 i 2 kpk, do których ustawodawca zaliczył także, by okoliczności popełnionego przestępstwa nie budziły wątpliwości. Jeśli więc oskarżony składa wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w tym trybie nie kwestionując założeń aktu oskarżenia (akceptując je), to jeśli sąd z założeniami tymi się nie zgadza, winien albo wyraźnie uzależnić zgodę na uwzględnienie wniosku od dokonania w nim stosownej zmiany konwalidującej dostrzeżoną nieprawidłowość (art. 387 § 3 kpk), albo zadecydować o rozpoznaniu w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy – z aktu oskarżenia wynikało, iż wysokość szkody wyrządzonej Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych wynosi „ 19483, 16 zł brutto co stanowi kwotę 15975,61 zł netto ”. Oskarżony swój wniosek o dobrowolne poddanie się karze formułował w odniesieniu do tak ujętego w akcie oskarżenia sposobu ustalenia wysokości szkody. Co prawda przed rozpoczęciem przewodu sądowego przewodniczący poinformował strony, że przedstawiciel pokrzywdzonego zakładu domaga się naprawienia szkody w kwocie znacznie wyższej, tj. 26886,96 złotych, tym niemniej było to tylko zreferowanie stanowiska pokrzywdzonego. Z dalszego toku rozprawy nie wynikało, by oskarżony zaakceptował takie wyliczenie szkody, ani też, by sąd w trybie art. 387 § 3 kpk uzależnił zgodę na wydanie wyroku od przyjęcia wysokości szkody i obowiązku jej naprawienia na takim poziomie, jak miały one wynikać z oświadczenia przedstawiciela ZUS. Oskarżony, formułując wniosek, odnosił się do zarzuconych czynów, a nie do czynów w taki, czy inny sposób modyfikowanych. Zgadając się na nałożenie obowiązku naprawienia szkody nie wypowiedział się, że akceptuje szkodę przedstawioną telefonicznie przez przedstawiciela ZUS. Miał zatem prawo być zaskoczonym, kiedy sąd, bez skorzystania z instytucji art. 387 § 3 kpk, szkodę ustalił inaczej i odpowiednio do własnych wyliczeń nałożył obowiązek jej naprawienia. Mając na uwadze, iż porozumienie zawierane w trybie art. 387 kpk musi być kompleksowe (odnosić się do wszystkich elementów wyroku), powyższa wada obarczała porozumienie jako całość. Skoro oskarżony na taką samowolną zmianę jego wniosku się nie godzi, zaskarżony wyrok należało uchylić, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania – wobec konieczności przeprowadzenia rozprawy w całości.